

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **W. D.**

skazanej z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 10 kwietnia 2026 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla m.st Warszawy w Warszawie

z dnia 20 lutego 2025 r., sygn. akt V K 1385/24,

1. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do W. D., w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie do ponownego rozpoznania;

2. wydatkami związanymi z rozpoznaniem kasacji obciąża Skarb Państwa.

Tomasz Artymiuk

Piotr Mirek

Marek Pietruszyński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, wyrokiem nakazowym z dnia 20 lutego 2025 r., sygn. akt V K 1385/24, uznał W. D. i D. B. za winnych tego, że w dniu 20 kwietnia 2024 r., na terenie sklepu R. nr [...] przy ul. [...] w W., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia cudzych rzeczy ruchomych w postaci perfum H. 100 ml o wartości 249,99 zł, perfum H. 100 ml o wartości 249,99 zł, perfum L. 125 ml o wartości 289,99 zł oraz perfum C. 100 ml o wartości 229,99 zł, czym spowodowali straty o łącznej wartości 1019,96 zł na szkodę spółki R. Sp. z o.o., co stanowiło występki z art. 278 § 1 k.k. i za co, na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. wymierzył D. B. karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł, zaś W. D. karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wymiar jednej stawki na kwotę 30 zł. Dodatkowo, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych do naprawienia solidarnie szkody w całości poprzez zapłatę 1019,96 zł na rzecz R. sp. z o.o.. Rozstrzygnął także o kosztach postępowania.

Od wyroku nie wniesiono sprzeciwu i uprawomocnił się on z dniem 5 kwietnia 2025 r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżył go w stosunku do W. D., w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny, na niekorzyść skazanej. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 37a § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania, poprzez orzeczenie wobec oskarżonej za przypisany jej czyn z art. 278 § 1 k.k. kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, tj. poniżej granicy wskazanej w treści tego przepisu, która nie mogła być niższa od 150 stawek dziennych. Mając na względzie powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasację należało uznać za oczywiście zasadną, a to pozwoliło uwzględnić ją w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k., bez udziału stron.

Podzielając w pełni argumentację Prokuratora Generalnego, przyjąć trzeba, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się rażącego prawa, mającego istotny wpływ na

treść wyroku, skutkującego bowiem wymierzeniem kary poniżej dolnej granicy określonej ustawą.

Zgodnie z brzmieniem art. 37a § 1 k.k. nadanym mu ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r. poz. 2600), która weszła w życie z dniem 1 października 2023 r., w przypadku czynów zabronionych zagrożonych wyłącznie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, Sąd – w procesie miarkowania kary – uprawniony jest do orzeczenia kary wolnościowej (grzywny lub ograniczenia wolności) zamiast izolacyjnej, o ile prognozowana kara pozbawienia wolności nie przekroczyłaby roku. Ustawodawca precyzyjnie określił dolne granice tak orzekanych kar, statując, iż kara grzywny nie może być niższa niż 150 stawek dziennych, a kara ograniczenia wolności nie niższa niż 4 miesiące.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy zwrócić uwagę, że oskarżonej przypisano sprawstwo czynu z art. 278 § 1 k.k., zagrożonego karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, co dawało możliwość zastosowania art. 37a § 1 k.k. Sąd pierwszej instancji, uznając winę oskarżonej, zdecydował się na zastosowanie dobrodziejstwa płynącego z tego przepisu, wymierzając jej karę grzywny. Ukształtował jednak liczbę stawek dziennych z pominięciem progu 150 stawek, obowiązującego na mocy znowelizowanego art. 37a § 1 k.p.k., tak, jakby nie dostrzegł, że przepis z dniem 1 października 2023 r. uzyskał nowe brzmienie. Wobec braku sporządzenia pisemnego uzasadnienia wnioskowanie o przyczynach uchybienia ma jednak charakter wyłącznie hipotetyczny. Nie zmienia to jednak oceny stwierdzonego uchybienia. Orzeczenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia stanowi rażące naruszenie prawa, które w sposób oczywisty istotnie wpływa na treść rozstrzygnięcia. Jak trafnie wskazuje Prokurator Generalny, obraza ta zachodzi nie tylko przy naruszeniu sankcji wynikającej z przepisu typizującego dany czyn, ale również przy zignorowaniu progów określonych w przepisach szczególnych, do których należy art. 37a § 1 k.k.

Reasumując, choć Sąd Rejonowy był uprawniony do zmiany rodzaju kary na podstawie art. 37a § 1 k.k., to był jednocześnie ściśle związany ustawowym minimum 150 stawek dziennych grzywny.

Mając powyższe na uwadze koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

[J.J.]

[r.g.]

Tomasz Artymiuk

Piotr Mirek

Marek Pietruszyński